

GEEN ZEE TE HOOG

Wonderlijk en Kleurrijk

Corry Nicolay

Narratio

Kritische meelezers:

Hendrik van Groningen en Janneke Brons

ISBN 978 90 5263 7303

NUR 707

Foto Corry Nicolay: © Niels Westra

© 2018 theologische uitgeverij NARRATIO

Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem

tel. 0183 62 81 88 e-mail: info@narratio.nl

Actuele informatie is te vinden op www.narratio.nl.

Onze uitgaven zijn ook te koop via de boekhandel en www.kerkboek.nl

(ook in België).

Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestandskopie, luisterboek, Digi-boek, Internet-PDF of op welke andere wijze dan ook, behoudens voor eigen gebruik, zonder de voor-afgaande toestemming van de uitgever c.q. de auteur. Citaten tot maximaal vier regels zijn toegestaan, grotere citaten vallen onder het overnamerecht waarvoor toestemming is vereist, tenzij gedaan in het kader van een recensie.

Voor Bote,

mijn lieve en trouwe levenspartner

die mij blijft steunen

dwars door de vele zeeën heen

Inhoud

Wonderlijk en Kleurrijk	7
HOE HET BEGON	8
1. Twee verschillend gekleurde kousen	8
* 2. Een verscheurd gezicht	10
3. 'Praten' zonder te kunnen praten	11
4. Leven met een 'heksen gezicht'	12
* 5. Wegglijden naar iets moois	13
6. Het wonder van een nieuw gezicht	14
7. Terug om te leven	15
KLEURRIJKE ONTHULLINGEN	16
8. Verrast door Turkse en Marokkaanse vrouwen	16
9. Twee centrale vragen bij de theologiestudie	17
10. Geef mij een hand en laten we dialoog doen	19
11. Drie parels	21
12. Mijn eerste kerkdienst	22
13. Een kardinaal is ook een gewone man	23
14. Op bezoek bij kardinaal Jo Willebrands	24
15. Thuis in Turkije en Marokko	26
16. Meyrama/ Maria	27
17. In Turkije steun van gebed	29
19. De laatbloeier ontdekt zichzelf	30
20. Ik kan het echt niet	31
21. Ineens een Scarabee met Ankh in Egypte	33
POLITIEK EN KERK HAND IN HAND	35
22. Via vrouwen-zwemuur beleidsfunctionaris	35
23. Kleurrijk samenleven: D + M = 3 x V	36
24. Vietnamese vluchtelingen ophalen	38
25. Naar een monnik voor verdronken kinderen en familie	39
27. De keuken van zeven verschillende binnenstadskerken	42
28. Kerkasiel boven het Opvanghuis	43
* 29. Een bank op de snelweg	44
30. Eerste Interreligieuze Viering in Groningen en Leeuwarden	45
31. Toch een echte dominee	47
32. Een oecumenische toga	49

WERELDWIJD EN WONDERLIJK	51
33. Geintje	51
34. Met kinderen in een spoorwegtunneltje	52
35. Na trouwen en doop verder vluchten	53
36. Als Sara naar Israel	55
37. Yad Vashem - Een plaats en een naam	56
39. Loslaten, niet laten vallen	59
40. Lichtkwaliteiten	60
41. Kracht van vrouwen in Nepal	61
42. Kleuren en de ogen van Boeddha	63
43. Verschillen herkennen en diversiteit vieren	64
TERUGGEWORPEN	67
44. In 'de hel' de glans van gebed	67
45. Niet in staat de zin te ervaren	69
* 46. Help, mijn hart	70
47. Jonge mensen en kleurrijke liefde - AHMAS	70
* 48. De grommende en openbrekende aarde in Nepal	74
49. Salaam Alaykum - 'Gods vrede met u'	76
50. Ik noem mij Christen - NIVEA	78
GOD ZIJ DANK: GEEN ZEE TE HOOG	80
Parels van teksten	83

Wonderlijk en Kleurrijk

Mijn 7e kroonjaar daagt uit om terug te kijken op het wonderlijke en kleurrijke, terugkijken met wel de blik vooruit. Vijf keer is het kantje boord in mijn leven. Dat raakt mijn diepste voelen en oefent invloed uit op mijn kijk op het leven. Stomverbaasd stap ik hier nog beneden rond in mijn 70e levensjaar!

Mijn leven en geloof zijn kleurrijk geworden door wat mij overkomt en wat op mijn weg komt. Zo gaf ik als onderwijzeres taalles aan Turkse en Marokkaanse vrouwen in de tijd van Khomeiny. Samen met alle bevolkingsgroepen en door de komst van vluchtelingen schreef ik als beleidsfunctionaris een politieke beleidsnota voor het Minderheden en Vluchtelingenbeleid van de Gemeente Heerenveen. Door vragen van moslims en bijzondere ontdekkingen ben ik na een aparte theologiestudie uiteindelijk een kleurrijke dominee geworden bij de Protestantse Kerk Nederland. Via mijn website 'kleurrijkgeloven.nl' komen jonge mensen uit heel Nederland voor een Trouwviering of Geboorteritueel waar zij zich samen en ook vanuit ieder hun eigen geloof thuis voelen.

Mijn leven lijkt op een zee, die ineens heftig te keer gaat en dwars daar door heen toch goed te bevaren is vanuit het wonderlijke en kleurrijke. Daarom een canon met 50 vensters die zicht geven op het wonderlijke en kleurrijke, terwijl ik onderweg ben. Kijk over mijn schouder mee met de blik vooruit.

We leven in een sterk veranderende
en zo gaandeweg kleur-rijke samenleving.

De verhalen met een * gaan over kantje boord.

HOE HET BEGON

De tijd lijkt zich te herhalen. Want ook vandaag de dag kan veel qua kleding en uiterlijk. Voor mij is als tiener lekker apart zijn een heerlijke uitnodiging van het leven. Natuurlijk fronsen mijn ouders hun wenkbrauwen, maar er is ruimte om het leven te ontdekken. Dankzij die ervaring en een sterke levenspartner kan ik omgaan met het vreselijke wat gebeurt.

1. Twee verschillend gekleurde kousen

Volop doe ik mee met de hippietijd. Met aparte kleren in felle kleuren. Mijn moeder naait een petticoat met een dunne schuinrand aan de onderkant zodat de rok heel breed uit kan staan. Een gitzwarte dikke riem om mijn middel en onder de rok mijn benen met twee verschillend gekleurde kousen. En natuurlijk rode schoenen. Want als kind val ik helemaal voor rood wat nog steeds mijn kleur is! Op mijn 16e verjaardag een rode brommer, een heuse mobylette. Met het motto: Bonnen halen, zelf betalen. En zelf het ding schoonmaken, anders gaat mijn lieve brommertje meteen weer de verkoop in. Op zondag moeten naar kerk de nette kleren aan, dat is onverbiddelijk.

Mijn bijzondere zus

Ik groei op met een lieve zus die anders is. Ze wordt op school erg en wreed gepest. Nooit vergeet ik het machteloze gevoel wat ik daarbij heb vanuit de angst zelf ook gepest te worden. Een lastig kind noemen ze haar dat maar stevig aangepakt moest hebben. Pas heel veel later breken nieuwe inzichten door in de psychologie, waardoor geconstateerd wordt dat mijn zus het Syndroom van Asperger heeft waarbij ook autisme hoort. Daardoor leidt ze een moeizaam leven, waarbij angsten, dwang en onzekerheid veel van haar en ook van ons als gezin vragen. Steun en zorg van ons als gezin en van anderen zijn onontbeerlijk. Als enige en jongere zus ben ik solidair met haar want ik vind haar lief. Ze wil zo graag het goede doen maar door haar kwaal gaat het dan juist fout. Daarom kan ik haar soms wel achter het behang plakken, maar ik zie haar onmacht en dan wint liefde voor haar het altijd. Al vrij jong besef ik het voorrecht niet met zo'n aandoening te hoeven leven.

Thuis krijg ik de ruimte om met vriendinnen en vrienden ook mijn eigen leven te leiden. Zo hoor ik bij een groep die elke zaterdag een dansfeest organiseert en geniet van de voorbereiding en de vrolijke avonden.

Gelukkig heeft later mijn levenspartner Bote een warm hart voor mijn zus en kunnen we de steun voor mijn zus samen oppakken. Zo'n twee weken na mijn 70e verjaardag overlijdt mijn zus plotseling. Mijn zus wordt begeleid door de RIBW, het Regionaal Instituut voor Beschermd Wonen. Zij schrijven:

'We gaan een mooi mens missen. Ze had het beste voor met de mensen om haar heen. Rust zacht lieve vrouw'.

Samen mogen mijn zus en ik ervaren hoe God liefde is en blijft. Dat je juist ook de verdrietige en foute dingen bij God mag brengen. God stuurt je nooit de laan uit, omdat Gods liefde volkomen is en blijft. Zoals Jezus zegt:

'Breng bij Mij wat zwaar is en wat je vermoeit en Ik zal je rust geven'.

En dat God je kent en heeft geschapen zoals je bent, je daarin wil steunen en dragen. Haar laatste jaar is extra zwaar als ze haar heup breekt en haar lichaam geen kunstheup accepteert. Ze ervaart hoe innerlijk mooie mensen een lichtpuntje voor haar zijn. En mijn zus heeft God- zijdank veiligheid en acceptatie gevonden in het geloof. Want veiligheid is een sleutelwoord in haar beleving. Dankbaar geloof ik dat haar leven terug is ontvangen door haar Schepper bij wie ze zich veilig voelt.

Idealisme

Achteraf besef ik hoe het idealisme thuis met de paplepel is ingegoten. Een half jaar na mijn geboorte in Metslawier verhuizen we naar Leeuwarden. Mijn vader wordt kandidaat-notaris en later notaris. In de na-oorlogse jaren wonen we in een klein bovenhuis, daarna in een flat en uiteindelijk in een vriendelijk rijtjeshuis. Mijn vader is een man van ethiek en integriteit. Hij wil als bakkerszoon die door kon leren, niet op stand wonen. Mijn moeder is in de jaren vijftig de eerste vrouwelijke ouderling in de Leeuwarder kerken. Zij wil het goed doen, zodat meer vrouwen ambtsdrager kunnen worden. Feminisme vindt mijn moeder in die tijd een negatief woord maar ze is eigenlijk wel een feministe. 'Ze kijken meer naar mijn zwarte kleding, hoedje, handschoenen en rok lengte, dan naar mijn handelen', verzucht ze. Ze vult het ouderlingschap op haar eigen manier in en ik mag vaak haar maatje zijn. Veel heb ik door dit alles geleerd in het aanvoelen van elkaar als verschillende mensen en zo nodig in de bres springen voor elkaar op een manier die goed is voor de ander.

Ik krijg ook mee het hoog houden van je idealen door de manier waarop mijn moeder als vrouw ouderling is en mijn vader notaris. Niet te snel zeggen dat iets niet kan, maar open staan voor nog onbekende mogelijkheden en met lef leven.

‘Lev’ is het joodse woord voor ‘hart’, wat erop wijst hoeveel er mogelijk is wanneer je vanuit het samenspel van hart en verstand leeft.

Alleen je hart volgen is emotioneel en alleen het verstand volgen is rationeel. Door het samenspel van hart en verstand, door ‘Lev’ kom je bij de echte levenswijsheid. Dan krijg je oog voor verrassende mogelijkheden en kansen.

*** 2. Een verscheurd gezicht**

Mijn droom is halverwege de jaren zestig: schooljuf worden. Het geluk lacht me toe. Na de onderwijsopleiding heb ik meteen een baan als eerste en lang verwachte juf in Boornbergum. Wanneer mijn vriend Bote aan de sportacademie in Groningen wil studeren, verhuis ik als kostwinner met hem naar Groningen. We gaan eerst trouwen, want samenwonen willen we in die tijd onze ouders niet aan doen. Ik word na de zomervakantie juf op een Gereformeerde school in de binnenstad. Dat is in die tijd uniek, want pas sinds 1965 kan een getrouwde vrouw blijven werken in het onderwijs. Het kostwinnerschap moet ik elk jaar aanvragen omdat het in die tijd anders automatisch vervalt en op naam van mijn man komt te staan.

Tot de zomervakantie ben ik na ons huwelijk nog twee weken juf in Boornbergum. De eerste werkdag rijd ik terug naar huis. Het is heilig weer op de tweebaansweg Drachten-Groningen. Ik haal een vrachtwagen in en ineens is die tegenligger er zonder lichten aan. Maar ik rijd op de verkeerde kant. Twee mensen zitten in die auto en ik denk: ‘Die moeten niet dood’. Dus stuur ik onze Kever met een snelheid van ruim 100 km. links de berm in, raak in een sliip en beland met een enorme klap in een sloot. ‘Dit was het, nu ga ik dood’, gaat door mijn hoofd. Bang ben ik niet. Ik kom bij en zie allemaal bloed spuiten. Een vrachtwagenchauffeur springt in de sloot, trapt mijn losgeschoten stoel achteruit en sleept mij uit de auto die vol stroomt met water.

Snel staan mensen om mij heen en ze gruwen van wat ze zien. In een ambulance met gillende sirene arriveer ik in Groningen. Zittend, omdat het risico er is te stikken met mijn mond vol tanden denk ik. Maar het blijken stukken glas te zijn van de voorruit en spiegel. Mijn gezicht is totaal opengescheurd en verminkt, gek genoeg zonder breuken.